

„Ötletes, merész és meglepő...
Okosan felépített és kifejezetten szórakoztató mű.”
– Charles Yu, bestsellerszerző

Találkozunk
egy másik
életben

*fine
selection*

CATRIONA SILVEY

CATRIONA SILVEY

Találkozunk
egy másik
életben

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

Anyunak és apunak ezért az életért

ELSŐ RÉSZ

Üdv az örökkévalóságban

Thora legszívesebben újra nekifutna ennek.

Azt kívánja, hogy bár ne festette volna kékre a haját, vagy vette volna fel ezt az ízléstelen narancssárga kantáros ruhát, ami miatt ordít róla, hogy túlságosan is igyekszik érdekesnek tűnni. De leginkább azt kívánja, hogy bárcsak ne jött volna el ide, a nemzetközi diákokat köszöntő, dübörgő buliba. A zenét egy kicsit még jobban felhangosítják, amiktől a vele szemben kiabáló fiú egyetlen szavát sem hallja.

– *Micsoda?* – kiabálja a lány.

A fiú közelebb hajol a füléhez:

– *Azt mondtam, hogy tisztára olyan érzésem van, mintha már találkoztunk volna!*

Thora halványan mosolyogva felhajtja a maradék vörösborát. Magyarázatként megrázza a poharát, és eloson a srác mellett a sötét, villogó térbe, meglöki a vészkijárat kilincset, hogy kilépjen a hideg szélbe – „*kifelé*” – gondolja hirtelen jött elkeseredésében, „*engedjétek ki innen*”.

– Ugyan kinek az ötlete volt ez? – kérdezi a Köln felújított régi városrészében lévő macskaköves tértől. – Mégis ki rendez ismerkedős bulit úgy, hogy az emberek nem is hallják egymást?

A város válaszra se méltatja. Thora pontosan tudja, hogy nem a zajjal volt a gond, hanem vele. Amióta három napja kilépett a Hauptbahnhofról, áthatolhatatlan és üvegszerűen láthatatlan falat érzett önmaga és mindenki más közt. Abban a reményben jött el ebbe a buliba, hogy talán a zene és a pia áttöri ezt a falat. Ehelyett úgy érzi, mintha egész este a saját tükörcképével üvöltözött volna. A másik oldalról bizony semmi sem jött át. „*Mit tanulsz? Fizikát, kizárt! Hova valósi vagy?*” Egyik visszhang a másik után, és mindegyiktől csak egyre magányosabbnak érezte magát.

Sétál, de maga sem tudja, hogy merre tart. Egy szellő fújja hátra a haját, és hűti le a felforrósodott arcát. Tőle jobbra egy tér nyúlik, ahonnan apró sikátorokon át a Rajna sima, selymes vizéhez lehet jutni. Tőle balra egy füves udvar mögött egy romos óratorony meredezik az ég felé. Az óramutatók hét perccel éjfél előtt megálltak.

Thora nem hisz a sorsban. Abban viszont igen, hogy vannak jobb és rosszabb ösvények az életben. Itt és most, az egyetem első hetében, oly sok lehetséges jövő küszöbén állva, émelyítő szédülés fogja el. Ezen a ponton kellene hogy elkezdődjön az élete, és ő máris rossz úton jár. Miért nem teszi boldoggá egy buli, egy város, egy bolygó? Mitől lett ilyen? Mi okozza, hogy állandóan mintha kísértetet látna a szeme sarkából?

Az udvar kapujánál megáll. Nem törődve a lakattal és a láncsal, átugrik a kerítésen, és a fűre huppan, majd követi az árnyékát, amíg látszik. Tíz lépéssel később egy csendes, csillagokkal borított új világba érkezik. Thora mély levegőt vesz, akár egy úszó, aki hosszú merülés után felszínre jut. Épp készül lefeküdni a fűre, amikor meglátja, hogy valaki már megelőzte: egy fiú fekszik ott széttárt karokkal és lábakkal, a fejét hátrahajtja, mintha épp az univerzumot próbálná magába szívni.

Egy másik ember talán örülne, hogy rokon lélekbe botlik. Thora viszont egyszerűen csak utálja a srácot: ez a hely az övé volt, a fiú meg elvette tőle. A lány topog a fűvön, és két lehetőség közül próbál választani. Ő egyedül érkezett, és sötét van. Jobban tenné, ha tartaná a távolságot. A fiú valószínűleg részeg, és épp nincs magánál. Talán jobb lenne, ha megnézné. Vesz egy mély levegőt, és a második lehetőség mellett teszi le a voksát.

– Halló? – szólal meg. – Ööö... alles rendben van?

A fiú feltápáskodik. Thora jobban megnézi magának. Nagy szemek és göndör barna haj. Helyes fiú, amivel valószínűleg ő maga is tisztában van. Ettől Thora kicsit feszélyezetten is érzi magát. A srác alacsony, még akkor is, ha figyelembe vesszük, hogy Thora száznyolcvan centijéhez képest a legtöbb ember alacsonynak számít.

– Englisch? – szólal meg a fiú reménytelen.

– Ó. Igen. Kérlek! – nevet fel Thora. – Ahogy valószínűleg te is észrevetted, a németem lényegében angol, csak német akcentussal.

A fiú hátranéz oda, ahol addig feküdt, mintha magyarázattal tartozna a lánynak.

– Én csak... – Elhallgat. – Santiago López. Santi. – Az akcentusa illik a nevéhez. Beletelik Thorának jó néhány másodpercebe, mire észreveszi, hogy a fiú kinyújtotta felé a kezét, hogy megrázza.

Elfogadja.

– Azt hittem, hogy nem vagy magadnál. Azért jöttem, hogy megnézzelek.

– Viccelsz? Abban a bárban öt euróba került egy sör. Nem futotta volna rá, hogy kiússem magam. – Úgy tűnik, hogy nevet. – Van neved?

– Ó, hát persze. Bemutatkozás, így működik, ugye? – A lány bizarr módon rázza tovább a fiú kezét – Thora Lišková.

A fiú elengedi a lány kezét, és rámutat.

– A beszéded alapján angol vagy. De a neved alapján nem.

A hangos bulik egyik áldása, hogy ott ilyen beszélgetések nem történnek meg. „*Magyarázd meg a létezésedet!*” Thora felsóhajt, és abban reménykedik, hogy rövidre tudja fogni.

– Az apukám cseh, az anyukám pedig izlandi, de én az Egyesült Királyságban nőttem fel. – Megvonja a vállát. – Tudósok. Tudod, hogy van ez.

A fiú zavartan beletúr a hajába.

– Nos, az apám buszsofőr, az anyukám pedig egy boltban dolgozik, úgyhogy nem... nem tudom.

– Ó, sajnálom. Úgy értem... nem azt sajnálom, hogy ők... – Bármilyen szót is választ, az csak rossz irányba viszi. Milyen joggal teszi vele ezt a fiú? Nevet a bajsza alatt. – Basszus. Tudod, mit, innentől inkább Jane Smithként fogok bemutatkozni.

Santi tettetett bocsánatkérő gesztusként felemeli a kezét.

– Bocsi, hogy beszélgetni próbáltam.

– Nem kértem, hogy beszéljünk. – A lány átkarolja saját magát, és a csillagokra mered. – Csak ki akartam jönni, és egyedül lenni.

– Hát persze. Elnézésedet kérem, hogy keresztettem az utad a magánvárosodban. – A fiú gúnyosan meghajol, és elsétál.

Thora összerenzen.

– Várj!

Santi megfordul.

– Bocsi! – mondja Thora. – Egész este... egyáltalán nem sikerült szót értenem senkivel sem. Azt hittem, hogy a zaj és mindenki más miatt van, de azt hiszem, hogy én lehettem a ludas. És most...

A fiú a lányra mered. Az arckifejezéséből egyszerre látszik, hogy jól szórakozik, ugyanakkor egy kicsit ideges is.

– És most?

Thora csettint az ujjával.

– Tudom már. Visszafeküdnél esetleg? Ahol korábban voltál. Mintha én egyáltalán fel sem bukkantam volna.

A lány arra számít, hogy a fiú elsétál. De ő csak megvonja a vállát, nevet, és visszafekszik. Ezzel Thora meg is ismert belőle valamit.

– Oké, várj itt! – Thora visszamegy arra, amerről jött. A sötétben a kerítésnél elszámol háromig, eljátszik a gondolattal, hogy lelép, majd az jut eszébe, hogy „*Egek, mégis mit csinálok?*”, aztán visszasétál a meglepett Santihoz, és kezét nyújt neki. A fiú elfogadja, és engedi a lánynak, hogy felhúzza a földről.

– Szia! – köszönti a lány vidáman. – Thora Lišková vagyok. Igazán örülök, hogy életünkben teljesen először találkozunk.

Egy pillanattal később a fiú elmosolyodik.

– Santiago López Romero – feleli, és élénken megrázza a lány kezét. – Szólíts csak Santinak.

– Örömmel. – Thora elengedi a fiú kezét, és mivel nincs, amit megfogjon, zavartan csípőre teszi a sajátját. – Szóval, ööö, ha nem ajultál el, akkor mit csináltál?

– Bámultam a csillagokat – feleli a fiú, mintha ez egy teljesen szokványos válasz lenne.

Thora szíve majd kiugrik a helyéről. Belepislog a város fényeinek ködébe.

– Innen nem sok minden látszik.

– Nem. De talán onnan fentről igen. – Santi az óratorony tetejére mutat.

Thora pislog.

– Szerinted másszuk meg?

Santi megvonja a vállát.

– Hacsak nincs nálad egy hátra szerelhető sugárhajtómű.

Thora felnéz a toronyra, a falazata tele van lyukakkal. Valami megmozdul benne a látványtól, mintha valami a helyére került volna végre. Érti a bizsergő érzést a szívében, ami csak akkor múlik el, ha olyan helyre vetődik, ahova nem lenne szabad. Ahova egyetlen épeszű ember se akarna menni. Azt kívánja, hogy bárcsak ő maga javasolta volna, hogy másszák meg a tornyot. Így most úgy fog tűnni, mintha csak azért csinálná, hogy jó benyomást tegyen a srácre.

– Én nem mászok meg veled egy félig ledőlt tornyot! Nem is ismerlek.

A fiú már elindult a kerten át.

– Mégis mennyire ismerhetsz bárkit is?

– Ennél azért jobban – feleli a lány, miközben utoléri.

– Tényleg? Szerintem mi mind rejtélyek vagyunk egymás számára.

Thora eltűnődik, hogy Santi milyen bűvészmutatvánnyal fordított át egy poént ilyen komoly beszélgetésbe. Agyának egy részét nem is érdekli. Valami végre jó irányba halad, ma este először.

– Mi erre a bizonyítékokod?

– A szüleim. Harminc éve házasok, de apa még mindig fedez fel olyan dolgokat anyával kapcsolatban, amik megdöbbennek.

– Tényleg – mondja Thora vontatottan. – Anyukád is ugyanezt mondja apukádról?

A fiú zavartan és óvatosan néz.

– Miért?

– Mert nagyjából ezt szokták mondani a férfiak, ha nem akarnak emberszámba venni egy nőt. „*Ó, ő egy igazi rejtély*”, amikor a nő már harminc éve beszél arról, hogy mit akar, a férfi meg egyszerűen csak nem figyel.

Santi enyhén gúnyos mosolyra húzza a száját.

– Lehet, hogy a te szüleid ilyenek.

– Á, dehogy. Az én szüleim az égardta világon mindent tudnak egymásról. – Thora szorosabbra húzza a sálát a nyaka körül a hideg miatt. – Már nem is fejezik be egymás mondatait. Újabban már teljes párbeszédeket ki tudnak hagyni, mert pontosan tudják, hogy mi lenne a vége.

Santi átugrik a kerítésen, és kinyújtja a kezét, hogy segítsen Thorának.

– De ez még nem jelenti azt, hogy mindent tudnak egymásról. Az biztos, hogy mindent tudnak a kapcsolatukról, de akkor is csak egy...nem is tudom, hogyan fogalmazzam meg. Csak egy oldalról ismerik egymást.

Thora figyelmen kívül hagyja a neki nyújtott segítő kezét, és egyedül mászik át a kerítésen.

– Ezt hogy érted?

– Úgy, hogy csak férj és feleségként ismerik egymást. Lehet, hogy mondanak vagy csinálnak olyan dolgokat a barátaikkal, vagy akár veled is, amiket egymásnak soha nem mutatnak meg. – Santi megvonja a vállát. – Soha nem ismerhetsz senkit teljesen. Akkor te kellene legyél minden a másik számára, és az lehetetlen.

A torony lábánál, a graffitiktól színes köveknél állnak már. Több-rétegnyi, tollal és festékkel felírt szó, akár egy tucat nyelven írt palimpszeszt. Thora felnéz.

A torony magasabb, mint gondolta. Santi pillantásából látszik, arra számít, hogy a lány meghátrál. Pontosan ez a pillantás az, ami miatt Thora átlép a falban található csipkézett résen.

Ki az egyik világból, be a másikba. Arra számít, hogy Santi lemaradt útközben, de ott van a nyomában. A lélegzete az egyetlen hang az univerzumban. Felnéznek a fénypontokkal tűzdelt sötétségbe.

A toronytetőn lévő lyuk körül megmaradt néhány cserép itt-ott kitarja a csillagokat.

Thora rálép a félig leomlott lépcsőre, ami a fal mentén kanyarogva halad felfelé. Visszafordul Santihoz.

– Akkor tényleg felmegyünk.

A fiú elmosolyodik.

– Miért ne?

Thora eltűnődik Santi szavain, és közben a lépcsőben lévő első rész felé nyúl. Miért is ne kockáztassuk az életünket a kíváncsiság miatt? Erre a kérdésre ő soha nem várt választ. Átugrik, és kellemes bizsergés fut végig a feje búbjától a lábujjáig. Ahogy mászik felfelé, a rések egyre szélesebbekké válnak. Fogódzók után kutat a falban, a téglák közti lyukakat használja lépcsőfokoknak, ahogy halad. Kis idő múlva teljesen elmerül a gondolataiban. A buli, a Santira tett rémes első benyomás, a félelme, hogy rossz irányba indul az élete, és minden odalesz. Most az egyetlen irány függőleges, és a torony tetejébe vezet, hajszolva a rejtőzködő csillagokat.

Eszébe se jut, hogy leeshet, még akkor sem, amikor a falban tátongó lyukak közt felbukkan a felhőgomolyagokkal tarkított éjszakai égbolt. Füttyül a szél, és az arcába fújja a haját. Amikor a lábával újra megtalálja a lépcsőt, megfordul, és látja, ahogy Santi mászik utána. Nézni sokkal ijesztőbb, mint csinálni. Zenét hall. Csak akkor jön rá, hogy honnan hallatszik a dallam, amikor meglátja Santi mozgó ajkait.

– Te „énekelsz”? – kérdezi hitetlenkedve.

A fiú a rés másik szélére ugrik, majd leporolja a kezét.

– Ja. – Továbbhalad a lány mellett, fel a spirál utolsó fordulójába.

Thora elgondolkodik, hogy ez mit is jelent: Santi nem fél. Sem attól,

hogy leesik, sem attól, hogy rossz döntést hoz. Egy pillanatra végtelesenül irigyli.

Követi a fiút egy fapadlózatra vezető nyíláson keresztül. Három irányba néző boltíveken át nyílik kilátás a városra. A negyedik oldalon az óra hátfala látszik, rozsdás fogaskerekekkel. A mászástól kimelegedve Thora leveszi a sálját, és egy rozsdás szögére akasztja. Leül a fal szélére, és hátradönti a fejét. Itt, távol a város fényeitől, úgy borítják be a csillagok az eget, akár egy isten szétfröccsenő vére.

– Hát nem különös, hogy a valóság néha mennyire valótlannak hat? – tűnődik el Thora. – Pedig ez elméletileg lehetetlen. Elvégre mihez is hasonlítjuk?

– Valami valóságosabbhoz, amire már nem emlékszünk – feleli Santi, és leül a lány mellé. A fiú a szemével követi a lány égre emelt tekintetét. – Amikor kisgyerek voltam, azt gondoltam, hogy a csillagok lyukak a köztünk és a menny közt lévő mennyezetén.

Thora elmosolyodik.

– Én azt hittem, hogy az ég belsejére ragadtak. Mint a foszforeszkáló csillagok, amik a szobám mennyezetén voltak.

– Nekem is voltak olyanok! – vigyorodik el Santi. – Te elhoztad ide a tieidet?

Thora óvatosan a fiúra néz, és azon tűnődik, hogy ez vajon beugratós kérdés-e. Belemegy a játékba.

– Nem. De vettem újakat az Odysseumban. – A folyó túlszéljén álló kalandmúzeum kivilágított ablakai felé mutat. – Csodálatos. Az ajándékboltban vannak Európai Űrügynökség-jelvények. Muszáj megnézned – nevet Thora. – Már persze, ha nem zavar, hogy mindenkinél öregebb vagy, úgy kábé... tíz évvel.

– Ezt elméletileg ki kellene hogy nőjünk – dűnnyögi Santi.

– Az összes kisgyerek szereti a csillagokat. Mind úrhajósnak készül, hogy felfedezze a világegyetemet, és lássa, amit még soha senki nem látott. De aztán felnövünk, és... nem nézünk fel többé. A földre szegezzük a tekintetünket, és valami hétköznapi mellett döntünk.

– Ez velem soha nem történt meg. – Thora megdöbben saját magán, hogy elmondja gyengéd szíve legnagyobb titkát ennek a fiúnak, akivel épp csak most találkozott. Végigfut a fejében a fiú összes várható reakciója: kineveti, érdeklődést színlel, jó szándékú tanáccsal látja el, hogy ne álmodozzon olyasmiről, ami soha nem fog megtörténni.

– Velem sem. – Santi a csillagok felé emeli a tekintetét. – Fel akarok jutni oda. Mindig is erre vágytam.

Thora arcán a városba érkezése óta most először terül el őszinte mosoly.

– Miért akarsz felmenni?

A fiú úgy néz rá, mintha ez egyértelmű lenne.

– Látni akarom Istent.

Thora felnevet, hiszen a fiú nyilvánvalóan csak viccel. Santi nyugodtan néz vissza rá, nem sértődött meg, de nem is nevet.

A lány a homlokát ráncolja.

– Azt hiszed, hogy Isten az űrben él? – Santi elmosolyodik, Thora pedig folytatja. – Tudod, hogy az a dolog arról, hogy a menny odafent van, nos... valószínűleg csak egy metafora.

– Az űrben nincs olyan, hogy fent – jegyzi meg Santi komolyan.

– Szóval akkor az űrben te sem számítanál alacsonynak? Jól hangzik – csúszik ki Thora száján.

Santin látszik, hogy ezzel megbántotta. A lány szeretne visszamenni az időben, és újra próbálkozni, de ebben az univerzumban az idő csak egy irányba halad, és őt is sodorja magával.

– Én személy szerint azért akarok felmenni az űrbe, hogy senki se hallja, ahogy kimondom az első hülyeséget, ami az eszembe jut – próbál szépíteni Thora.

A fiú mintha elmosolyodna kicsit.

– Valójában miért akarsz felmenni?

Thora felsóhajt.

– Olyan messzire akarok kerülni mindettől, amennyire csak lehet.

– Széles karmozdulattal körbemutat a tornyon, a városon, a bolygón.

– Mindettől? – Santi feláll, és közben meginog. Thora felé nyúl, de a fiú megkapaszkodik a boltívben. – Mi a baj mindezzel?

– Semmi – vonja meg a vállát Thora. – Jó, és itt van. Csak én mindig... máshol akartam lenni.

– Tudom, mire gondolsz. – Santi kinéz a városra. – De azért ez akkor is elég csodálatos.

Először azóta, hogy felmászott, Thora lenéz. Santinak igaza van: a város éjjel egy csoda, egy világító hasadékokkal szabdalts bolygó. Közvetlenül alattuk a téren csillognak a macskakövek, a közepén a szökőkútból ezüst köd száll fel. Thorától balra a kölni dóm ikertornyai merednek az ég felé, akár a mennybe tartó rakéták. A dóm lábainál lévő térről különféle házak sorakoznak a folyó felé. Thora lélegzete látszik a hideg levegőben, majd a következő belégzéssel magába szívja a bombázástól sebhelyes és újjáépített, állandóan felújítás alatt álló várost. A tekintete követi a Rajnán átívelő Hohenzollernbrückét, aminek a fényei úgy verődnek vissza a folyó felszínéről, mintha a vízben lenne belőle még egy.

Lemutat a hídra.

– Tudtad, hogy az egészet lakatok tarkítják?

– Ja, átsétáltam raja. Igazán lenyűgöző.

Thora felhorkan.

– Hülyeség. Mégis milyen pár gondolja, hogy: „*Hé, ünnepeljük meg a szerelmünk egyediségét azzal, hogy ugyanazt tesszük, mint előttünk már több ezer pár?*”

– Nem csak párok voltak – jegyzi meg Santi. – Elolvastam az üzeneteket. Vannak ott lakatok szülők, gyerekek és barátok neveivel is.

– Az még rosszabb! Nagyszerű, tegyünk minden emberi kapcsolatot egyformán banálissá!

Santi provokáló pillantást vet a lányra.

– Te nem tartod ezt gyönyörűnek? Pedig mennyire egyetemes!

– Kéttonnányira. Pontosan ennyi extra súlyt jelent az összes ember egyetemes gesztusa – méltatlankodik Thora. – Az a híd bármelyik pillanatban a folyóba szakadhat.

– De gondolj bele a dolog szimbolizmusába – szólal meg Santi ámulattal. – A mérnöki elme zsenialitását ledönti az emberi szeretet súlya.

Nyilvánvalóan csak ugratja.

– Biztos vagyok benne, hogy amikor a híd szimbolikusan összedől, a szimbolikus halált szenvedő emberek értékelni fogják ezt.

Santi magas hangon, mámorosan felnevet. Olyan nevetés ez, amiért egy fiút cikiznének. Az, hogy ő mégis tovább nevet, ismét elárul róla valami fontosat Thorának.

Túl sokat ült már egy helyben. Egy csomó megismerni és felfedezni való dolog várja itt. Feláll, és megkerüli a padlóban lévő lyukat, hogy megnézze közelebbről az óra rozsdás szerkezetét.

Santi feláll.

– Kell fény?

– Nem, van. – Thora előveszi az öngyújtóját, és meggyújtja.

– Te dohányzol? – lepődik meg Santi.

– Egek, dehogy! Az anyukám láncdohányos volt egész gyerekkoromban. Az nyomot hagy.

Santi közelebb lép, miközben a lány feltartja a gyújtót a fogaskerekéhez.

– Szerinted meg tudjuk javítani?

Thora ránehezedik az egyik fogaskerekre, és megpróbálja visszalökni.

– Nem – feleli pár másodperc után. – Attól tartok, hogy megállt az idő.

Santi megpróbálja a másik irányba tolni a fogaskereket, majd feladja, és hátrál egy lépést.

– Azt hiszem, valóban így van. – Oldalra fordulva Thorára mosolyog a pislákoló fényben. – Üdv az örökkévalóságban.

Hatásvadász dolog ilyet mondani, de Thorának el kell ismernie, hogy ő is pontosan ezt érzi. Mintha kivettek volna egy pillanatot az időből, aminek se eleje, se vége.

– Akkor ezt valahogy meg kell örökítsük, ugye? – kérdi Santi.

Thora pislog.

– Ezt hogy érted?

Santi a dzsekije zsebébe nyúl, és elővesz valami sötét fából készült tárgyat. Csak akkor jön rá Thora, hogy egy bicska az, amikor kinyitja, és előkerül a keskenyedő acélpenge.

A lány a fiúra mered.

– Most valamiféle vérszerződést javasolsz?

– Dehogy! Ejha, ti cseh–izlandi–brit népek milyen hevesek vagytok!

Thora hátravetett fejjel nevet.

– Gratulálok, hogy az összes nemzetiséget sikerült megjegyezned. A legtöbb embernek el kell mondjam vagy százszor, mire eltalálják.

A fiú komoran a lányra néz.

– Én figyelek.

Thora a késért nyúl. Santi odaadja neki, a lány pedig vizsgálni kezdi. A fény felé fordítja a pengét.

– Húha! Ezzel bárkin halálos sebet tudnál ejteni.

– Miért ez az első dolog, ami az eszedbe jut? – Santi megrázza a fejét. – A nagyapámé volt.

Thora gyanakodva néz a fiúra.

– Miért hordasz kést magaddal, ha nem akarsz senkit ledöfni?

– Miért van nálad öngyújtó, ha nem dohányzol?

Thora megvonja a vállát.

– Soha nem tudhatod, hogy mikor kell felgyújtani valamit.

– Ahogyan azt sem tudhatod, hogy mikor kell valamit a falba vésni.

– Santi visszaveszi a kést, és odamegy a boltívek közt álló egyik oszlophoz.

A lány a fiú válla felett figyel, ahogy a falat karcolja.

– Santiago López Romero – olvasható a falon.

Santi odaadja neki a kést.

– Nem tudom, hogy hogyan kell írni a neved. – A fiú a lány háta mögül figyel a munkát. – Nem szívesen szólok, de az nem egy betű.

Thora leporolja a „P” betűt, ami a keresztnéve kezdőbetűje.

– De igen. Ez egy thorn. Izlandon még mindig használjuk. Régen az angol ábécében is benne volt.

– Szóval ezzel megerősíted, hogy *tényleg* gőzöm sincs, hogyan kell betűzni.

Kettejük neve határozott vonalakkal felkerült a falra. Nincs köztük se „és” jel, se szív, csupán a közös tér köti össze őket. Thora arra jut, hogy ez rendben is van így.

– Örülök, hogy eljöttem a buliból – mondja a fiúnak.

– Hát persze – feleli Santi. – Úgy értem, ez volt a sorsod, nem?

Thora pislog.

– Hogy mondod?

– Sors. Az, hogy mi itt találkoztunk, és együtt felmáztunk a toronyba.

A lány felnevet.

– Most tényleg? Determinista vagy? A szabad akarat csupán illúzió, az univerzum pedig egy domb oldalán legördülő labda, meg ilyenek?

Santi a fejét rázza.

– Nem determinizmusról beszélek, hanem sorsról.

– Mi a különbség?

A fiú visszaül a padlózat szélére.

– A determinizmus szerint minden értelmetlen, de nem tehetünk ellene semmit. A sors pedig Isten tervét jelenti, amit rajtunk keresztül hajt végre.

– Okééé – mondja Thora lassan. – Szóval akkor ez az egyetlen oka annak, hogy felmáztunk erre a toronyra? Isten azt akarta, hogy ezt megtegyük?

Santi bosszantóan komoly marad.

– Ez nem így működik. Nem ő vett rá bennünket közvetlenül, hanem olyan emberré tett bennünket, akik úgy döntenének, hogy megmáznak egy romos tornyot, hogy láthassák a csillagokat.

Thora hátrasimítja a haját.

– Hol is kezdjek bele? Mi tett engem azzá az emberré, aki vagyok? – A homlokát ráncolja, ahogy eszébe jut, hogy mit is gondolt a klubból kifelé jövet. – Talán van valami köze a génekhez. Az ég tudja, a szüleim elég furák. De nagyon sokban köszönhető a gyerekkoromnak és az eddigi életem során megszerzett tapasztalataimnak. – A vita okozta pezsgéstől egészen megrészegültnek érzi magát, pedig összesen csak

egy pohár bort ivott, és az is egy órával ezelőtt volt. – Gondolj csak bele, mi lett volna, ha a szüleid a születésed előtt Kölnbe költöznek! Ha itt nőttél volna fel? Vagy ha az én szüleim Hollandiában maradnak, ahol találkoztak? Mi lett volna, ha... nem is tudom, valami tragédia történik gyerekkorunkban? Teljesen más emberek lennénk.

Santi a fejét rázza.

– Ezt nem fogadom el. Vagyunk, akik vagyunk. Függetlenül attól, hogy mi történt velünk, ugyanezek az emberek lennénk.

– Oké. Gondolkodjunk el ezen egy kicsit! Ma este például nem hoztál meg egy sor döntést, ami ahhoz vezetett, hogy a fűvön feküdtél és a csillagokat lested?

A fiú habozik.

– De, úgy tűnt, hogy igen – ismeri be. – Mégis, azokat a döntéseket azért hoztam meg, mert olyan ember vagyok, amilyen.

– És még csak a közelében sem voltál annak, hogy máshogy dönts? – Thora felélénkülve fordul a fiú felé, megfélekezve a városról és a csillagokról. – Azt tudom, hogy én igen. Majdnem lementem a folyóhoz. Egek, kevésen múlt, hogy nem mentem vissza a klubba. És ha ezek közül bármelyiket megtettem volna, akkor most nem beszélgetnénk itt.

Santi elmosolyodik.

– Szóval ezzel azt akarod mondani, hogy ez a beszélgetés alapjaiban meg fogja változtatni azt, akik vagyunk?

– Ne forgasd ki a szavaimat! – Most már dühös a fiúra és az abbéli bizonyosságára, hogy ki is ő valójában, miközben Thora úgy érzi, hogy az ő saját személyiségét csak egy halom szerencsétlenül összefont, egymásnak ellentmondó gondolat alkotja. – Nem, talán nem ez a beszélgetés. De ha mi... újra találkozunk, és egymás életének a részeivé válunk...

A fiú mosolya kiszélesedik.

– Az életem részévé szeretnél válni? Thora, hiszen nem is *ismerlek* téged!

Thora Santi vállába bokszol.

– A *barátok* állandóan megváltoztatják egymás életét. – Felhajtja a felsője ujját, hogy megmutassa a tetoválást, amit két napja a belga negyedben csináltatott. A csuklóján még mindig vörös a bőr a halvány csillagkép körül. – Vegyük ezt például! A barátom, Lily vetette fel, hogy csináltassunk tetoválást, hogy megemlékezzünk az egyetem elkezdéséről. Vagyis, ha nem találkozok Lilyvel tíz évvel ezelőtt, akkor szó szerint fizikailag lennék más most.

Santi megfogja a lány karját, és a fény felé fordítja.

– Mit ábrázol?

– Ez egy csillagkép. Vulpecula. A Kis Róka. Ezt jelenti a keresztnemem. – Piszkálgatni kezdi a széleket, ahol már varasodik. – Talán ez hülyén hangzik, de azért csináltattam, hogy emlékeztessen arra, aki vagyok. Hogy én odafentre tartozom.

Santi lelök egy levelet a fal széléről, és figyelni, ahogy imbolyogva halad lefelé.

– Miért van szükséged egy tetoválásra, hogy emlékeztessen erre?

Minden bizonnyal nem sértésnek szánja, de Thorának mégis az. Mintha a fiú átlátott volna a színjátékán, egészen a lelke legmélyén tomboló káoszig.

A dóm harangjai felzendülnek. Hajnali két óra van. Thora elbizonytalanodik. Az egyetlen bizonyítéka arra, hogy Santi téved, az a választási lehetősége volt, hogy felmászik-e ide, ahogy azt is lehetősége van eldönteni, hogy most lemásson.

– Mennem kell – mondja.

Santi rámosolyog.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Tudtam, hogy ezt fogod mondani.

Thora a szemét forgatja.

– Rendben. Csak hogy bizonyítsam, hogy te is és Isten is tévedtek, maradok.

– Oké. Érezd jól magad! Én megyek – feleli a fiú, majd eltűnik a padlón lévő nyílásban.

Thora tényleg maradni akart, hogy lopjon egy kis időt egyedül a csillagos éggel. De a vártnál hamarabb kezdi magányosnak érezni magát a csillagokkal. Ahogy leereszti magát a lépcsőre, elköveti azt a hibát, hogy lenéz. A torony olyan sötét, mint egy feneketlen kút, amit fényfoszlányok tarkítanak, akár Santi gyerekes elképzelését a mennyboltról. Kivéve, hogy ami lent van, az szilárd talaj, és Thora gyanítja, hogy nem megy ma már sehova, ha lezuhan és a nyakát szegi. Izzadni kezd a tenyere. Belép a falon egy bemélyedésbe, és keresni kezdi a következő helyet, ahova léphet, de közben csúszni kezd a keze. Vadul kapálózva megragadja az egyik kiálló téglát, és a falhoz húzza magát.

Csak lóg ott, és bámul át az egyik résen a téglák közt. Tudja, hogy mit kellene hogy lásson: a város feletti csillagos eget. Ehelyett önmaga végtelenül töredezett tükörképét látja, ahogy félelemmel a szemében mered vissza saját magára.

Majdnem lecsúszik a keze. Erősen összeszorítja a szemét, és a biztonságos lépcsőre lendíti magát, majd a földre kuporodik.

– Thora? – Santi visszamászik hozzá. – Jól vagy? Mi történt?

– Semmi. Én csak... azt hiszem, láttam... – Elhallgat. Pontosan tudja, hogy mit látott. A rémálmai jelentek meg: saját maga végtelen verziói, ahogy életre kelnek minden egyes döntése nyomán, majd egy kivétellel örökre oda is vész mind.

– Mit?

Találkozik a pillantása Santi aggódó tekintetével.